

[Schovelin.]

det er paa Grund af Toldpolitikken — det er en lille Sidebemærkning. I Virkeligheden har det danske Landbrug vel klaret sig ikke paa Grund af den liberale Toldpolitik, den har i og for sig ikke gavnet det særligt — det har et andet Lands, Englands liberale Toldpolitik —, og derfor har vi godt kunnet dyrke vore egne smaa Protektioner og har delvis ogsaa gjort det, men vort Landbrug har klaret sig saa godt paa Grund af dets *store tekniske Udvikling!* Det var, hvis jeg maa have Lov til at sige det saadan, næsten pinligt for Danske — ja, jeg sad kun som Tilhører nede i Genève, saa jeg havde ikke den Fornemmelse — at sidde og høre paa, at Østaterne kom frem og klagede over, at deres Landbrug ikke betalte sig. Naar en Dansker sad og hørte paa det, maatte det formelig krible i ham at faa sagt — om end jeg godt kan forstaa, at den højtærede Minister ikke rejste sig op og sagde det —: Ja, men kære bitte Børn, jeres Landbrug er jo langt fra saa fremskredet, som det burde være, lad den moderne Teknik komme til Udfoldelse paa det Omraade. Naa, det bebrejder jeg, som sagt, ingenlunde den højtærede Minister, at han ikke sagde, men jeg kunde tænke mig, at det i og for sig maa have kriblet i ham af Lyst til at sige det, for det var for os Danske, der hørte paa det, noget, som laa ganske nær, og som vi talte om indbyrdes.

Men lad mig vende tilbage til disse østeuropæiske Stater. Om dem sagde den højtærede Minister, at de jo fulgte en anden Handelspolitik end vi. Ja, det er ikke derfor, de sidder daarligt i det. Nej, de sidder tværtimod saa daarligt i det, fordi denne Politik ikke har været konsekvent nok overfor Dumpingen! De sidder i dette Øjeblik saa slet i det paa Grund af den russiske Dumping af Korn, det er det, der ødelægger dem samtidig med stor oversøisk Kornindførsel. De opnaaede ikke noget videre, sagde den højtærede Minister, de opnaaede kun, at der kom til at staa nogle venlige Talemaader o. s. v., de blev paa en Maade behandlet med en vis Kulde i de officielle Aktstykker. Ja, men de opnaaede dog noget meget betydningsfuldt, idet den tyske Repræsentant, Baron Rheinbaben, stillede dem i Udsigt, at Tyskland var villig til at træde i Forhandling med dem om Præference, og Frankrig stillede dem i Udsigt, at det vilde finansiere deres Høst, saa de opnaaede alligevel ganske betydeligt. Og her er det, jeg til syvende og sidst ønsker at sige følgende: Den Mand,

der talte paa Østeuropæernes Vegne, den rumænske Handelsminister Madgearu, var en meget ivrig Mand, som talte med stor Verve, og jeg husker, at den højtærede Udenrigsminister meget pudsigt kom hen til mig og sagde: „den Mand vil allerhelst have Kontanter med hjem til sit Land“. Ja, det var rigtigt, Madgearu vilde allerhelst have haft Kontanter med hjem. Men oprigtigt talt, dette priser jeg ham for, jeg synes, at han dér staar i en behagelig Modsætning til vor højtærede Udenrigsminister. Thi hvad kommer *han* hjem med? Han bringer løse Forsikringer og venlige Talemaader og Udsigter, Forhaabninger og Forventninger, men det fylder alt sammen ikke noget i Lommen. Medens Handelsminister Madgearu altsaa ønskede at faa haandgribelige Realiteter, saa ønsker vor Udenrigsminister, Realisten, egentlig kun at komme tilbage med et romantisk Fremtidssyn.

Udenrigsministeren (P. Munch): Jeg tror, ærede Medlemmer vil være klar over, at de Udtalelser, som det ærede Medlem nu sidst fremsatte, allerede er belyst igennem mine tidligere Udtalelser, saa jeg skal ikke gentage disse.

Det ærede Medlem skildrede Modsætningen mellem Traktatkommissionens Standpunkt og det Forslag, her foreligger. Men er det nu ikke mærkværdigt, at denne Modsætning har hverken det store Flertal af Traktatkommissionens Medlemmer eller det store Flertal af det hollandske Parlament, ikke heller den engelske Regering kunnet opdage? Alle disse har ført den samme Politik, som Traktatkommissionen giver Udtryk for, og alle disse er Talsmænd for at træffe visse internationale Aftaler, hvor man paatager sig visse Forpligtelser for at opnaa Ro i den internationale Toldpolitik. Jeg tror derfor, at den meget ærede Formand for Traktatkommissionen og det store Flertal af denne Kommissions Medlemmer, der utvivlsomt er enige med ham, forstaaer dette bedre end det ærede Medlem, og der er da nogen Basis for en Formodning derom i hele den Maade, hvorpaa det tages hos alle, der har været Talsmænd for en tilsvarende Politik.

Det ærede Medlem sagde nu, at der var jo ingen Grund til, at vi skulde binde os, for de andre bandt sig nok af sig selv, uden at vi var med til det. Jeg maa sige, at det er en højst underlig Opfattelse af hele dette Forhold, men det glæder mig, at det ærede Medlem har